

16. søndag efter trinitatis

402 Den signede dag med fryd vi ser

305 Kom Gud Helligånd kom brat

148 Ånden opgav enkesønnen

224 Stat op min sjæl , i morgengry

217 Min Jesus lad mit hjerte få

I beskrivelsen af Vonge kirke på kirkens hjemmeside sammenlignes kirken med en svane. "Kirken ligner en svane med sit høje hvide tårn, og den kan ses viden om". Det er en smuk beskrivelse af det syn, som Vonge kirke udgør i landskabet. Den ligger her ganske rigtigt som en svane.

Men det er samtidigt også en god beskrivelse af det, som kirken er for os, som samles her til gudstjeneste i dag og det, som den har været for alle dem, som er kommet her igennem de 100 år, hvor kirken nu har været i brug.

Her i kirken bliver der fortsat kastet lys over vores liv. Her i kirken bliver vi sat på plads, og her finder vi trøst og håb.

I den oprindelige udgave af Grundtvigs salme *Påskeblomst, hvad vil du her* (DDS 236) stod der i den linie, som siden er kommet til at lyde: "hanegal og morgensang", oprindeligt "svanevinge og svanesang":

Påskeblomst! en dråbe stærke/ drak jeg af dit gule bæger,/ og som ved et underværk, den mig vederkvæger, svanevinge, svanesang,/synes mig af den udsprang,/vågnende jeg ser de døde/ i en påskemorgenrøde (Grundtvigs sangværk I,297).

Svanevinge opfatter jeg her som et opstandelsessymbol, og det er jo netop dette budskab, som til stadighed lyder her i kirken: forkyndelsen af Jesu Kristi opstandelse; troen på, at døden aldrig får det sidste ord, fordi Guds kærlighed fortsat er en levende realitet. Guds ord er blevet kød og blod og hans Ånd lever.

Det skal vi glæde os over. Vi skal glæde os over de 100 år, hvor Guds ord nu har lydt i Vonge kirke, og vi skal glæde os over det håb, som her fortsat lyder til os. Det ord trøster og opbygger, og giver mod på dagen og fremtiden, mod til at leve og mod til at dele.

I

I dag er det 16. søndag efter Trinitatis, og læsningerne på denne søndag i kirkeåret er præget af opstandelseshåbet.

Hver søndag er for så vidt en påskemorgen, men der er alligevel noget særligt påskeligt over dagen i dag, og det skyldes jo ikke mindst beretningen hos evangelisten Lukas om Jesu opvækkelse af enkens søn fra Nain. Det er en opvækkelse fra de døde. Jesus kalder den døde til live, viser os, som hører beretningen, hvordan døden aldrig skal have det sidste ord. Guds kraft og kærlighed overvinder alt.

II

Et af de vers, som jeg holder allermest af i Den danske Salmebog og som på allerbedste vis illustrerer historien om enken fra Nain og Jesu opvækkelse af hendes søn, er ordene fra salmen *Stat op min sjæl, i morgengry*(DDS 224). Det er verset:

”Kom, hjerte, med hvad dødt du har,/ hvad du med sorg til graven bar,/ gak med det alt til ham, som døde,/ men levende dig vil møde”.

Det forekommer mig at være både meget virkelighedsnære og sande ord: Vores hjerte har døden i sig. Vi bærer de døde til graven og bærer tabet i vores hjerte. Men i salmen får vi så også udtrykt vores tillid til, at vi ikke er overladt til os selv med al vores død, sorg og tab.

III

Enken fra Nain, som vi møder i evangeliets beretning i dag, er hårdt ramt, idet hun bærer på en dobbelt sorg. Hun har tidligere mistet sin ægtefælle, hun er enke, bærer tabet i sit hjerte, og hun må nu også med sorg bære sin søn til graven.

Enkens tab og sorg er virkelig og konkret, sådan som døden altid er håndgribelig og hård. Når et menneske dør bliver der sat skel i tiden, mellem det, som var, og det liv, som nu fortsat skal leves.

Hverdagen er for altid forandret. Enken kan ikke længere kalde på sin søn. Hun kan ikke længere høre hans stemme eller genkende hans trin på trappen. Hun kan ikke længere mærke hans hånd, og de to kan ikke længere tale sammen om dengang, hvor de var tre, dengang før farens død.

Der er nok en erindring tilbage, som lever i hende, men hendes mands og nu søns død har sådan, som døden altid gør det, så definitivt sat et punktum, sat en streng, en linie, et skel i tiden mellem et før og et nu.

Således er denne kvinde, enken fra Nain allerede ved at træde frem som et billede på os hver især, på ethvert menneske. Hun repræsenterer os alle, vi, som lever vores konkrete og tidsbundne liv her på jord. Vi lever i en verden fuld af død og tab, og vi undgår næppe at må bære nogle af dem, vi elsker og holder af, til graven.

I enken fra Nain skal vi se os selv – mennesket, som lever under tidens dom og med livets skrøbelighed som et vilkår.

IV

”Kom, hjerte, med hvad dødt du har,/hvad du med sorg til graven bar,/ gæk med det alt til ham, som døde,/ men levende dig vil møde”. Sådan skal vi synge om lidt i salmen *Stat op min sjæl, i påskemorgengry*.

Hjertet bliver ofte tilskrevet at være stedet for følelserne, for kærligheden og glæden. Og det er klart, for hjertet holder os i live, ligesom kærligheden og glæden holder os oppe.

Det er et af det danske sprogs lunefuldheder, at hjerte rimer på smerte. Det er måske nok dårlig poesi at koble de to, men det er ligeså klart, at den, hvis hjerte har banket af glæde og kærlighed også har meget at miste.

Desuden ligger det også til os mennesker at glemme hjertet og at handle hjerteløst. Nogle vil så skelne mellem hjerte og hjerne, og sige, at vi er nødt til at have øje for begge. Hjerte og hjerne står her for henholdsvis følelse og forstand. Og det er jo ganske sandt, men vi har brug for hjertet, det er først og fremmest den, som holder os i live.

Der er så meget død i os, så meget, som holder mod jord og før til støv: ødelæggelse og krige, vold og destruktion. Ondskab i verden og i vores sind, og i vores liv og måde at behandle hinanden på. Vi kan forsøge at have hjertet med i det, vi gør, men det næppe, ja ikke nok. Godt, da at vi mødes af den levende gud, af Guds ord og Guds Ånd.

V

Vi hører netop om, hvordan det sker i beretningen om Enkens søn fra Nain:

Ligfølget med enken fra Nain og en stor skare går ud af byens port med den døde. De er på vej ud på kirkegården, hvor de skal begrave den døde. Og det er netop der, Jesus kommer dem i møde, standser ligtoget og forvandler gråd til glæde. Han oprejser den døde, giver ham livet tilbage, og moderen sin søn. Naturstridigt? Ja. Forstå det, hvem som kan. Her behøver ikke bevis. Det væsentlige, som er ordet til os, er at Gud selv i sin søn kommer os i møde, trøster, opbygger og giver os håbet om opstandelse og at størst af alt er Guds kærlighed.

Ligesom Jesus færdedes blandt syndere og dem, som ingen regnede for noget, så kommer han i dag enken i møde netop der, hvor hun bærer sin døde til graven. Han er der allerede. Han står på kirkegården, står der, hvor livet ligger i ruiner og hvor al håb, synes ude.

Det håb har lydt her i kirken nu i 100 år, og vi hører det her i dag, og vi beder Gud om at det fortsat må lyde til menigheden her til trøst og glæde.

I Jesu navn. Amen